

Men jeg synes, vi har brug for her i dag at få en meget klar definition af, hvad Venstre lægger i begrebet »ordnede forhold«.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Jeg mener ikke, det tilkommer mig at definere begrebet »ordnede forhold« fra Folketingets talerstol. Det er noget, arbejdsgiver og arbejdstager udmærket selv kan finde ud af, og derfor mener jeg heller ikke, det har nogen relevans at tale om social dumping. Det står enhver frit for at tage arbejde i en virksomhed, som måske laver såkaldt social dumping. Hvis der er så mange arbejdspladser i denne ordning, kan man få arbejde i masser af hjemmeservicevirksomheder, som naturligvis ikke er interesseret i at lave social dumping, og som heller ikke behøver det med de tilskud, der er i ordningen nu, og som formentlig stadig vil være der, hvis ellers forslaget bliver vedtaget.

(Kort bemærkning).

Jens Risgaard Knudsen (S):

Efter at have hørt erhvervsministerens citat fra en lov, der bærer den konservative politiker hr. H.P. Clausens underskrift i dennes egenskab af trafikminister i en regering, hvor der også sad Venstreministre – dette være sagt til Venstres ordførers, fru Pia Larsens, orientering – forstår jeg, efter at jeg et par gange har lyttet til fru Pia Larsen, at fru Pia Larsen i konsekvens af erhvervsministerens citat føler sig trængt ud i tovene, og det er meget forståeligt. Det, erhvervsministeren her citerede, var jo virkelig en kvalificeret briefing i arbejdsret som konsekvens af en vedtagen lov.

Det er forståeligt, at Venstres ordfører, fru Pia Larsen, ikke er i stand til at besvare det spørgsmål, erhvervsministeren og senere fru Lissa Mathiasen har stillet. Men jeg tror, der vil komme helt andre boller på suppen, når vi hører den konservative ordfører, for jeg går ud fra som givet, at den konservative ordfører føler sig forpligtet af hr. H.P. Clausens underskrift i hans egenskab af minister for offentlige arbejder.

Pernille Sams (KF):

Det er mange år siden, vi i Det Konservative Folkeparti påpegede, at de arbejdspladser, der findes i forbindelse med private hjem, og hvor private skal betale lønudgifterne, er blevet beskattet væk. De samme penge beskattes både hos den, der afleverer pengene, og hos den, der modtager pengene.

Problemet er altså dobbeltbeskatning, og derfor er det efter vores opfattelse også den rigtige og varige løsning at fjerne dobbeltbeskatningen. Det kan man gøre på forskellig vis, mest enkelt ved at give et fradrag for lønudgifter, som afholdes af private, altså fuldstændig den samme ordning, som en virksomhed har. En sådan ordning har man f.eks. indført i Frankrig, hvor den efter sigende skulle fungere glimrende.

Vi er altså ikke uenige i, at problemet eksisterer, men det er imidlertid vores opfattelse, at regeringen har stirret sig blind på en forkert løsning af problemet. Man holder krampagtigt fast i et forlig, der er indgået internt i regeringen, og de øvrige regeringspartier har overhovedet ikke levet ministeren den mindste manøvrer mulighed.

Efter vores opfattelse er der tale om lapperi på et usundt system, og vi har for lang tid siden givet erhvervsministeren klar besked om, hvad der skal til, hvis vi skal medvirke til noget i denne sammenhæng: For det første skal der helt tydeligt være tale om fjernelse af dobbeltbeskatningen, og for det andet er det helt urimeligt, at der hvert år skal fastsættes en maksimal beløbsramme på finansloven. Når det beløb er nået, f.eks. i oktober måned, står virksomhederne og de ansatte i en helt håbløs situation uden arbejdsresten af året, og det er en ualmindelig dårlig måde at lovgive på. De økonomiske bremser, som naturligvis skal indbygges i ordningen, skal indbygges i selve modellen, ikke i et loft, som spænder ben for virksomhederne sidst på året.

Det tredje forhold, vi har påpeget, er, at vi ikke vil være med til at indføre hverken direkte eller indirekte overenskomstkrav i lovgivningen. Vores ønske er, at de offentlige penge, som bruges til disse formål, skal gå til privatpersoners lønninger, så det ikke i den sidste ende bliver fagforeningerne, der får glæde af et statstilskud. Det er på en måde meget smart og meget forståeligt i historisk perspektiv, at Socialdemokratiet går så højt op i fagforeningernes forhold i forbindelse med et sådant lovforslag, men man kan ikke klandre os andre for, at vi ikke arbejder for de samme interesser.

Alt i alt er det foreliggende forslag ikke noget, Det Konservative Folkeparti kan støtte. Vi opfatter det som en dårlig løsning på et ellers vigtigt problemkompleks, og derfor vil vi også stemme imod forslaget. Men jeg vil gerne bruge lejligheden til at opfordre regeringen til at se mere fordomsfrit på sagen og løsrive sig fra sit eget interne forlig, det stillede ultimatum, og